

## Rudolf Hippius: Duchovní tvář Evropy

*Tradice budoucnosti byla obnovena na stránkách Dělského potápěče. Texty, které nevyšly knižně, budou postupně doplňovány.*

„Nejdůležitějším požadavkem chvíle není odkrývání neshod v myšlení našich odpůrců, nýbrž vytyčení základní evropské pozice, a teprve potom, v důsledku toho, odražení jednotlivých šachových tahů našich protivníků.“ R. Hippius

Nový sešit Edice Fascikly přesně vymezuje evropskou *identitu!* Autor, ředitel Ústavu pro sociální psychologii a psychologii národů, vykresluje 3 základní rysy evropské fyziognomie a určuje jejich podstatu. Objasňuje, co je předpokladem pravého kulturního vývoje, osvětluje pojem hloubky a ukazuje, cože to „nezvedeným dětem“ Evropy, které ji po roce 1945 tak přerostly přes hlavu, vlastně chybí... Pro nás je to dnes čtení o to zajímavější, že autorovy předpovědi ze sklonku druhé světové války se namnoze naplnily. Text z neběžného hlediska přímo či nepřímo zodpovídá rovněž řadu historických i aktuálních otázek jako např.:

Co Freud vystihl?

Co nám teď nejvíc chybí?

Proč Říše prohrála válku?

V čem je amerikanizace horší než bolševizace?

Co může Evropa postavit proti náporu svých duchovních nepřátel?

„Vždyť“, tvrdí Hippius, „ať byly evropské kultury v jednotlivostech sebeodlišnější, podle národa, který byl jejich nositelem, a podle duchovní situace doby, v níž vznikly, všechny jsou sdruženy v bezpodmínečné touze po duchovní tváři.(...) Proto máme dnes více než kdy jindy zapotřebí, abychom tvář Evropy osvobodili ode všeho zakuklení a historického přestrojení, abychom viděli její tahy co nejjasněji, abychom je chápali a ukázali. (...) V této situaci je nejprve a především žádoucí, abychom poznali rozhodující rysy vlastního a pravého nositele zbraní evropské kultury“, tak zní apel nových Fasciklů!

Dr. Rudolf Hippius, *Duchovní tvář Evropy*, Orbis, Praha 1945; pro edici Fascikly redigoval K. Velický, ilustrace na titulu: Bob Tringue (*Notre Europe*, č. 26, srpen 1980).

O autorovi

Rudolf Hippius se narodil v Estonsku 10. 6. 1905 jako syn nadlesního a zahynul v květnu 1945



*Rudolf Hippius: Duchovní tvář Evropy*



v Praze za neznámých okolností. Po přerušení studia teologie ve Vídni studoval filozofii v Dorpatu (Tartu), kde roku 1934 promoval. Byl členem německo-baltské strany Estonska, v letech 1931–1934 pracoval jako asistent v psychologickém ústavu v Lipsku, v SA dosáhl hodnosti Obersturmführera. Od roku 1940 byl zaměstnán jako psycholog ve wehrmachtu, zároveň působil jako docent a vedoucí semináře pro psychologii a pedagogiku na Říšské univerzitě v Posenu (Poznaň). V prosinci 1942 se stal profesorem Katedry sociální a národní psychologie na Karlově univerzitě v Praze, společně s H. J. Beyerem se v rámci Nadace Reinharda Heydricha rozhodujícím způsobem podílel na návrzích koncepcí Evropy a účastnil se tzv. evropského semináře, který zasedal až do jara 1945.